

Eve Dallas

personeelsdossier

Naam: Eve Dallas

Nationaliteit: Amerikaans

Rang: Inspecteur Moordzaken, New York Police
and Security Department

Geboortedatum: onbekend

Lengte: 1,75 meter

Gewicht: 54 kg

Ogen: goudbruin

Haar: lichtbruin

ID-nummer: 5347BQ

Familie:

Eve werd rond haar achtste gevonden in een steegje in Dallas. Er was geen registratie van haar geboorte en haar ouders waren onvindbaar. Ze had zelfs geen naam. Van de tijd ervoor herinnert ze zich vrijwel alleen het seksueel misbruik door haar vader. Een maatschappelijk werker gaf haar haar naam: Eve Dallas, naar de stad waarin ze gevonden werd.

Motivatie als agent:

‘Het is wat ik ben. Het is niet alleen dat iemand het moet uitzoeken, ook al is dat wel zo. Het is dat ik dat moet doen.’

Berucht

Nora Roberts bij Boekerijs:

Het eiland van de drie zusters-
trilogie

- 1 *Dansen op lucht*
- 2 *Hemel en aarde*
- 3 *Spelen met vuur*

Irse trilogie

- 1 *Meer dan liefde*
- 2 *Gesloten hart*
- 3 *Vergeet haar niet*

*Teken van Zeven-*trilogie

- 1 *Verbonden door het lot*
- 2 *Op zoek naar de bron*
- 3 *De kracht van het hart*

Sterren-trilogie

- 1 *Een ster van vuur*
- 2 *De baai der zuchten*
- 3 *Het glazen eiland*

Cirkel-trilogie

- 1 *De cirkel van zes*
- 2 *Dans van de goden*
- 3 *De stille vallei*

*Dromen (Templeton-*trilogie)

- 1 *Verover je droom*
- 2 *Koester je droom*
- 3 *Vind je droom*

*Drie dochters (Concannon-*trilogie)

- 1 *Geboren in vuur*
- 2 *Geboren in ijs*
- 3 *Geboren in schande*

De bron-trilogie

- 1 *Het begin*

Bruiden-kwartet

- 1 *Dromen in beeld*
- 2 *Armen vol rozen*
- 3 *Proeven van liefde*
- 4 *Geluk als besluit*

De villa

Droomwereld
Het eind van de rivier

Nachtmuziek

De schuilplaats

Thuishaven

Begraaf het verleden

Geboorterecht

Het noorderlicht

De gloed van vuur

Een nieuw begin

Het heetst van de dag

Eerbetoon

Vastberaden

De zoektocht

Vuurdoop

De ooggetuige

Het strandhuis

De schilder

Geliefde illusie

Terug naar huis

De obsessie

Publiek geheim

Bij zonsondergang

Weet je nog?

Kijk niet terug

Onderstromen

Nora Roberts als J.D. Robb
bij Boekerijs:

Thrillers:

Vermoord naakt

Vermoorde reputaties

Vermoorde schoonheid

Vermoord in extase

Plechtig vermoord

Vermoord uit wraak

Vermoorde liefde

Vermoorde harten

Explosief vermoord

Vermoorde getuige

Rechtvaardig vermoord

Verraad

Verleiding

Hereniging

Waanzin

Vergeten verleden

Berucht

Perfectie

E-booknovelles:

Bij nacht vermoord

Vermoorde vaders

Vermoord fantoom

Bloedig vermoord

Ritueel vermoord

Vermoord en vermist

www.noraroberts.com

www.boekerijs.nl

J.D. Robb

Berucht

Deel 17 in de *Eve Dallas*-serie

Geen enkele man is ooit beroemd geworden
door anderen te imiteren
– Samuel Johnson

En de Duivel zei tegen Simon Legree:
'Je bent door en door slecht en daar kan ik wat mee.'
– Vachel Lindsay

ISBN 978-90-225-8793-5

ISBN 978-94-023-1385-7 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Imitation in Death*

Vertaling: Textcase, Deventer

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: © Magdalena Russocka / Trevillion Images

Zetwerk: Textcase, Deventer

© 2003 Nora Roberts

Berkley, an imprint of Penguin Random House LLC.

© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

De zomer van 2059 was een gemene, moordlustige bitch en het zag er niet naar uit dat haar humeur op korte termijn zou verbeteren. Augustus had zijn bezwete hielen nog niet gelicht of september kwam eraan, om New York te verstikken met zijn vochtige, benauwende en smerige lucht.

Jacie Wooton vond dat zomers slecht waren voor de zaken.

Het was net twee uur 's nachts en hartstikke druk, nu de bars klanten naar buiten spuugden die op zoek waren naar nog een beetje gezelligheid voor ze naar huis gingen. Dit was voor haar altijd het hoogtepunt van de nacht geweest, als mensen die zin hadden in een verzetje en die zich dat verzetje ook konden veroorloven op zoek gingen naar een sekswerker.

Ze had een licentie voor straatwerk omdat ze zichzelf in de nesten had gewerkt met een kleine drugsverslaving en ze een paar keer was opgepakt. Maar ze was nu clean en ze was van plan om weer op de prostitutieladder omhoog te klimmen tot ze zich weer kon richten op eenzame en rijke klanten.

Maar nu moest ze verdomme de kost verdienen en in deze hitte wilde niemand betalen voor seks.

Uit het feit dat ze de afgelopen twee uur alleen een handjevol collega's had zien rondslechteren maakte ze op dat er ook niet veel mensen waren die in dit weer betaald wilden worden voor seks.

Maar Jacie was een professional en zo had ze zichzelf al gezien sinds de nacht waarop ze, meer dan twintig jaar geleden, haar eerste licentie in gebruik had genomen.

Misschien zweette ze wel in deze hitte, maar ze zag er niet verlept uit. En misschien had ze wel een opdoffer gekregen door de proeflicentie voor straatwerk, maar ze had zich er niet onder laten krijgen.

Ze bleef op de been, of op haar knieën of haar rug, al naar gelang de voorkeur van de klant, en ze deed haar werk.

Doe je werk, hield ze zichzelf voor. Spaar je geld op en wacht geduldig af. En over een paar maanden zou ze weer in een penthouse in Park Avenue wonen, waar ze thuishoorde.

Heel even be kroop haar de gedachte dat ze een beetje te oud en te week was geworden voor straatwerk, maar ze zette hem uit haar hoofd en deed haar uiterste best om nog één klant te vinden. Nog één klant.

Trouwens, als ze vanavond geen klant meer zou krijgen, zou ze na de huur niets over hebben voor lichaamsmodelleringen. En ze had een onderhoudsbeurt nodig.

Toch zag ze er nog steeds prima uit, hield ze zichzelf voor toen ze langs een lantarenpaal slenterde in de drie straten die ze zichzelf in de krochten van de stad als werkterrein had toegeëigend. Ze hield zichzelf in vorm. Ze had de Push misschien vervangen door een fles wodka – en verdorie, een drankje zou op dit moment heel welkom zijn – maar ze zag er nog steeds goed uit. Verdomd goed.

En ze stelde haar koopwaar tentoon in een kort topje en een minirokje, die allebei felrood waren. Tot ze de lichaamsmodelleringen had gehad had ze de halter nodig om haar tieten omhoog te houden. Maar haar benen waren nog steeds haar sterkste punt. Ze waren lang en welgevormd en door de zilveren naaldhakken, met riempjes die tot aan haar knieën kwamen, kregen ze iets extra erotisch.

Ze deden gigantisch pijn aan haar voeten toen ze over straat liep, op zoek naar nog één klant.

Om haar voeten te ontzien leunde ze tegen de volgende lantarenpaal, met haar heup naar voren, en ze keek met vermoeide, bruine ogen naar de bijna lege straat. Had ze haar lange, zilverkleurige pruik maar opgezet. Hoerenlopers waren altijd verzot op lange haren. Maar ze had het vanavond niet kunnen opbrengen om een zware pruik te dragen en ze had gewoon haar eigen, gitzwarte haar in een stekeltjeskapsel opgemaakt en er een zilveren waasje overheen gespoten.

Een taxi zoefde over de straat en er kwamen een paar voertuigen langs. Ofschoon ze zich vooroverboog en hen uitnodigend aankeek, stopten ze niet eens.

Nog tien minuten, dan hield ze het voor gezien. En als ze niet genoeg had voor de huur zou ze haar huisbaas een gratis pijpbeurt geven.

Ze zette zich tegen de lantarenpaal af en begon op pijnlijke voeten langzaam in de richting van het ene kamertje te lopen waar ze het nu mee moest doen. Ze herinnerde zich dat ze ooit een chic appartement had gehad in de Upper West Side, met een kast vol met mooie kleren en een volle agenda.

Door drugs kwam je in een neerwaartse spiraal die vaak resulteerde in een akelige dood. Dat had haar therapeute haar verteld.

Ze zou het wel overleven, dacht Jacie, maar ze voelde zich echt ellendig.

Nog zes maanden, beloofde ze zichzelf. Dan zou ze weer helemaal terug zijn.

Ze zag hem naar haar toe lopen. Hij was rijk en excentriek en hij viel hier uit de toon. Je zag in deze buurt niet veel mannen in avondkleding rondwandelen. En nog met een cape en een hoge hoed ook. Hij had een zwarte tas bij zich.

Jacies gezicht ging in de werkmodus en ze zette een hand op haar heup. ‘Hé, schatje. Zullen we een feestje gaan bouwen nu je zo piekfijn bent opgedoft?’

Hij glimlachte naar haar. Een korte, waarderende glimlach, waarbij hij zijn witte, rechte tanden liet zien. ‘Wat had je in gedachten?’

Zijn stem paste bij zijn kleding. Iemand van stand, dacht ze met een gevoel van blijdschap en nostalgie. Elegant en beschaafd. ‘Wat je maar wilt. Jij bent de baas.’

‘Een besloten feestje dan maar, ergens... in de buurt.’ Hij keek om zich heen en wees naar een smal steegje. ‘Ik ben bang dat ik op dit moment weinig tijd heb.’

Het steegje betekende dat het een vluggertje zou worden en dat

vond ze prima. Ze zouden de daad bij het woord kunnen voegen en als ze het goed aanpakte, zou ze het geld en een leuke fooi krijgen. Meer dan genoeg voor de huur en haar borstoperatie, dacht ze toen ze voor hem uit liep.

‘Je komt niet van hier, hè?’

‘Waarom denk je dat?’

‘Je klinkt anders en je ziet er anders uit.’ Ze haalde haar schouders op. Het ging haar niets aan. ‘Zeg me maar wat je wilt, schatje, dan handelen we eerst het financiële gedeelte af.’

‘O, ik wil het hele pakket.’

Ze lachte en wreef met haar hand over zijn kruis. ‘Mmm. Dat geloof ik graag. Je mag het hele pakket hebben.’ *Dan kan ik deze schoenen uitdoen en een lekker koud drankje nemen.* Ze noemde een bedrag dat voor haar gevoel net op het randje was. Toen hij knikte en niet eens met zijn ogen knipperde om het hoge bedrag vervloekte ze zichzelf omdat ze niet nog meer had gevraagd.

‘Je moet vooraf betalen,’ vertelde ze hem. ‘Als je hebt betaald, kan het feest beginnen.’

‘Oké. Eerst betalen.’

Hij glimlachte nog steeds, draaide haar met haar gezicht tegen de muur en rukte haar hoofd aan haar haar achterover. Hij sneed haar de keel door zodat ze niet kon schreeuwen, in één beweging, met het mes dat hij onder zijn cape droeg. Haar mond ging open toen ze hem verbaasd aangaapte en ze maakte een gorgelend geluidje toen ze langs de muur omlaaggleed. ‘En nu gaat het feest beginnen,’ zei hij en hij ging aan het werk.

1

Er was altijd wel iets wat je nog nooit had gezien. Ongeacht hoe vaak je door het bloed en de vieze smurrie heen liep, ongeacht hoe vaak je naar de verschrikkingen keek die mensen elkaar aandeden, er was altijd wel iets wat je nog nooit had gezien.

Er was altijd iets wat nog erger, nog gemener of krankzinniger of nog gruwelijker of wreder was.

Toen Inspecteur Dallas naast datgene stond wat ooit een vrouw was geweest, vroeg ze zich af wanneer ze iets zou zien wat nog erger was dan dit.

Twee van de agenten op de plaats delict stonden nog steeds aan de ingang van het steegje te braken. Ze hoorde vaagjes de geluiden van hun misselijkheid. Zij bleef met handen en laarzen die al waren geseald staan wachten tot haar eigen maag iets rustiger werd.

Had ze ooit eerder zo veel bloed gezien? Ze kon het zich nauwelijks voorstellen en dat was maar goed ook.

Ze ging op haar hurken zitten, maakte haar werkkist open en haalde haar ID-pad eruit om de vingerafdrukken van het slachtoffer na te trekken. Ze kon het bloed niet ontwijken en daarom dacht ze er niet meer over na. Ze tilde de slappe hand op en drukte de duim tegen haar ID-pad.

‘Het slachtoffer is een Kaukasische vrouw. Het lichaam is omstreeks 03.15 uur gevonden door agenten die op een anonieme alarmmelding hebben gereageerd en het is bij deze, door middel van haar vingerafdruk, geïdentificeerd als Wooton, Jacie, leeftijd eenenveertig, legale sekswerker, woonachtig te Doyers op nummer 375.’

Ze ademde een paar keer oppervlakkig in. ‘De keel van het slachtoffer is doorgesneden. Aan de bloedspetters te zien is de wond

veroorzaakt toen het slachtoffer tegen de muur aan de noordzijde van de steeg stond. Aan het bloedpatroon en de bloedsporen te zien is het slachtoffer gevallen of door de aanvaller of aanvallers op de grond gelegd en toen...’ Jezus. O, mijn god.

‘Die toen het slachtoffer heeft of hebben verminkt door het onderlichaam te verwijderen. Het lijkt erop dat bij zowel de keelwond als bij de bekkenwonden een scherp instrument is gebruikt en dat er enige precisie aan de dag is gelegd.’

Ondanks de hitte had ze kippenvel en haar huid was koud en klam toen ze meetinstrumenten uitpakte en gegevens opnam.

‘Sorry.’ Ze hoorde Peabody, haar assistente, achter haar rug. Eve hoefde zich niet om te draaien om te weten dat Peabody’s gezicht nog steeds bleek en glimmend zou zijn, door de schrik en de misselijkheid. ‘Sorry, Inspecteur. Het werd me te veel.’

‘Geen probleem. Gaat het nu weer?’

‘Ik... Ja, chef.’

Eve knikte en ze bleef doorwerken. De rustige, stoere Peabody, die nooit van haar stuk te krijgen was, had een blik geworpen op datgene wat er in het steegje lag, ze was lijkleek geworden en toen Eve haar kortaf had bevolen om ergens anders te gaan braken was ze terug gestrompeld naar de ingang van het steegje.

‘Ik heb haar ID-gegevens. Jacie Wooton, Doyers. Een LS. Trek haar even na.’

‘Ik heb nog nooit zoiets gezien. Ik heb echt nog nooit gezien...’

‘Bezorg me de gegevens. Blijf maar daar staan, hier sta je in mijn licht.’

Peabody wist dat dat niet zo was. Haar inspecteur gaf haar een kans om uit de buurt te blijven en omdat ze zich weer lichtjes in haar hoofd begon te voelen, greep ze die kans aan en liep ze naar de ingang van het steegje.

Haar uniformblouse was nu al doorweekt en onder haar pet was haar korte, donkere haar aan haar slapen vochtig. Haar keel deed pijn en haar stem was bibberig, maar ze programmeerde het antecedentenonderzoek en ze keek toe hoe Eve werkte.

Eve werkte efficiënt en zorgvuldig door. Sommige mensen zouden haar afstandelijk noemen, maar Peabody had de schrik, het afgrijzen en het medelijden op Eves gezicht gezien voor haar eigen zicht wazig was geworden. Afstandelijk was niet het goeie woord. Gedreven was dat wel.

Peabody zag dat ze nu bleek was en dat lag niet alleen aan de werklampen die op haar smalle gezicht schenen.

Haar bruine ogen waren geconcentreerd en uitdrukingsloos en ze bleven op gruwelijke tafereel gericht. Haar handen bleven rustig en haar laarzen zaten onder het bloed.

De achterkant van haar blouse was in het midden nat van het zweet, maar ze ging er niet vandoor. Ze zou daar blijven zitten tot ze klaar was.

Toen Eve overeind kwam, zag Peabody een lange, slanke vrouw die bevlekte laarzen, een versleten spijkerbroek en een beeldschoon linnen jasje droeg. Ze had een smal gezicht met grote, goudbruine ogen en een kort, warrig kapsel met bijna dezelfde kleur.

Meer nog: ze zag een agent die de dood nooit uit de weg ging.
'Dallas—'

'Peabody, het maakt me niets uit of je overgeeft, als je de plaats delict maar niet contamineert. Geef me de informatie.'

'Het slachtoffer woonde al tweeëntwintig jaar in New York. Haar vorige adres was in Central Park West. De afgelopen achttien maanden woonde ze op dit adres.'

'Dat is nogal een verschil. Waar is ze voor opgepakt?'

'Drugs. Drie keer. Ze is haar toplevelvergunning kwijtgeraakt, heeft zes maanden gezeten, is afgekickt, heeft therapie gehad en heeft ongeveer een jaar geleden een proefvergunning voor straatwerk gekregen.'

'Heeft ze verteld wie haar dealer is?'

'Nee, chef.'

'Als ze in het mortuarium ligt, zullen we wel zien hoe het met haar bloedwaarden zit, maar ik denk dat deze Jack niet haar dealer

is.' Eve pakte de envelop die op het lichaam was achtergelaten. Hij was verzegeld, zodat er geen bloedvlekken op kwamen.

INSPECTEUR DALLAS, NYPSD

Waarschijnlijk met een computer gemaakt, in een chic lettertype op elegant, crèmekleurig papier. Dik, zwaar en prijzig spul, het soort dat werd gebruikt voor deftige invitaties. En zij kon het weten, dacht ze, aangezien haar echtgenoot verzot was op het versturen en het ontvangen van deftige invitaties.

Ze pakte de tweede bewijszak en las het briefje.

HALLO, INSPECTEUR DALLAS.

WARM, HÈ? IK WEET DAT U HET DEZE ZOMER DRUK HEBT GEHAD EN IK HEB UW WERK MET BEWONDERING BEKEKEN. ER IS NIEMAND IN HET POLITIEDEPARTEMENT VAN ONZE MOOIE STAD MET WIE IK LIEVER WIL SAMENWERKEN OP EEN, NAAR IK HOOP, HEEL INTIEME WIJZE.

HIER IS EEN VOORBEELD VAN MIJN WERK. WAT VINDT U ERVAN?

IK VERHEUG ME EROP OM ONZE SAMENWERKING VOORT TE KUNNEN ZETTEN.

JACK

'Zal ik je eens vertellen wat ik ervan vind, Jack? Ik vind dat je een hele zieke klootzak bent. Stuur haar maar naar de lijkschouwer,' beval ze, en ze wierp nog een laatste blik op het steegje. 'Het is een moordzaak.'

Wootons appartement bevond zich op de derde verdieping van een van de gebouwen die als tijdelijke huisvesting waren opgetrokken voor vluchtelingen en slachtoffers van de Stadsoorlogen. Een paar van die gebouwen stonden in de armere delen van de stad en er waren altijd wel plannen om ze te vervangen.

De gemeenteraad was constant aan het debatteren om de legale sekswerkers, de drugsverslaafden en de dealers samen met de arme arbeidersklasse uit de sociale woningen te gooien en de krakkemikige gebouwen af te breken of op te knappen.

En tijdens deze debatten raakten de woningen steeds meer in verval en werd er niets gedaan.

Eve ging ervan uit dat er pas iets gedaan zou worden als de krotten met bewoners en al in elkaar zouden storten en de stadsnotabelen in een civiele rechtszaak terecht zouden komen.

Maar tot dat gebeurde, was dit een plek waar je een hoertje zou verwachten dat in zwaar weer was geraakt.

Haar kamer was een bloedheet hokje met een piepklein uitsteekseltje dat dienst deed als keuken en een smal strookje dat de badkamer moest voorstellen. Haar uitzicht was de muur van een soortgelijk gebouw aan de westelijke kant.

Door de dunne muren heen kon Eve duidelijk het luidruchtige gesnurk uit het appartement ernaast horen.

Ondanks haar benarde omstandigheden had Jacie haar woning schoongehouden en ze had een poging gedaan om hem stijlvol in te richten. Het meubilair was goedkoop, maar kleurig. Ze had zich geen privacy-schermen kunnen veroorloven, maar er hingen kanten gordijntjes voor de vensters. Ze had de slaapbank niet ingeklapt, maar hij was wel opgemaakt en de lakens waren van een goeie kwaliteit katoen. Die had ze vermoedelijk weten te redden uit betere tijden, dacht Eve.

Ze had een goedkope bureau'link die op een tafel stond en een bouw pakket-kaptafel die vol lag met allerlei spullen die bij haar beroep hoorden: make-up, geurtjes, pruiken, opzichtige sieraden en tijdelijke tattoo's. In de la en de kast zat voornamelijk werkkleding, maar tussen de hoerenkieren zaten een paar conservatievere outfits die ze volgens Eve had gedragen als ze vrij had.

Ze vond een voorraadje zonder recept verkrijgbare medicijnen, inclusief een half flesje Ex-Kater en een vol, nog niet geopend reserveflesje. Niet echt verrassend, met de twee flessen wodka en de fles zelf gebrouwen bier in de keuken.

Ze vond geen drugs en daaruit leidde ze af dat Jacie van drugs naar alcohol was gewicht.

Ze opende de bureau'link en speelde de transmissies af die in de afgelopen drie dagen waren binnengekomen en waren verzonden. Eentje naar haar therapeute, voor een verzoek om een upgrade van

haar vergunning, een nog niet beantwoord of nog niet afgeluisterd bericht van haar huisbaas inzake de achterstallige huur en een transmissie naar een lichaamsmodelleur om prijzen op te vragen.

Geen babbeltjes met vrienden, peinsde Eve.

Ze scrolde verder, vond de financiële gegevens en stelde vast dat Jacies boekhouding summier en efficiënt was. Ze was zuinig, deed haar werk, bracht de opbrengst naar de bank en sluisde het merendeel ervan weer in het bedrijf. Ze gaf veel geld uit aan kleding en behandelingen voor haar lichaam, haar kapsel en haar gezicht.

Ze was eraan gewend geraakt om er goed uit te zien, dacht Eve, en ze wilde er goed uit blijven zien. Haar gevoel voor eigenwaarde was verweven met haar uiterlijk. Haar uiterlijk was verweven met haar sexappeal en dat was weer verweven met jezelf voor genoeg geld verkopen om dat uiterlijk in stand te kunnen houden.

Naar haar mening een vreemde en beklagenswaardige vicieuze cirkel.

‘Ze heeft in een hele lelijke boom een leuk nestje voor zichzelf gebouwd,’ merkte Eve op. ‘Ik heb geen transmissies of correspondentie gevonden van iemand die Jack heet of van welke andere man dan ook. Is ze ooit getrouwd geweest of heeft ze met iemand samengewoond?’

‘Nee, chef.’

‘We gaan met haar therapeute praten om te kijken of er iemand is met wie ze bevriend was, of met wie ze bevriend was geweest. Maar ik denk dat we hem daar niet zullen vinden.’

‘Dallas, ik heb het idee dat wat hij met haar heeft gedaan... ik heb het idee dat dat persoonlijk was.’

‘Daar lijkt het wel op, hè?’ Ze draaide zich om en keek weer door de kamer. Hij was netjes, vrouwelijk en Jacie had een wanhopige poging gedaan om hem stijlvol te maken. ‘Ik denk dat het heel erg persoonlijk was, maar niet specifiek voor dit slachtoffer. Hij heeft een vrouw vermoord, een vrouw die haar brood verdiende door haar lichaam te verkopen. Dat is het persoonlijke gedeelte. Je vermoordt haar niet alleen, maar je hakt het deel eraf waarmee ze haar

brood verdiende. Het is in deze buurt niet moeilijk om 's nachts, op welk tijdstip dan ook, een straatsekswerker te vinden. Je hoeft alleen maar een tijdstip en een plek uit te kiezen. Een voorbeeld van zijn werk,' mompelde ze. 'Dat is het enige wat ze voor hem was.'

Ze liep naar het venster, kneep haar ogen half dicht en haalde zich de straat en het steegje voor de geest, en het gebouw dat net niet zichtbaar was. 'Misschien kende hij haar of heeft hij haar ooit gezien, maar het is even plausibel dat het gewoon toeval was. Maar hij was er wel klaar voor als de gelegenheid zich voordeed. Hij had het wapen, hij had het briefje geschreven en geseald en hij had iets bij zich. Een doos, een tas, een rugzak, iets om schone kleren in mee te nemen of om de kleren die hij droeg in te stoppen. Hij moet helemaal onder het bloed hebben gezeten.

Ze gaat met hem het steegje in,' vertelde Eve verder. 'Het is bloedheet en het is laat, dus ze zal niet veel klanten hebben gehad. Maar hier is er eentje. Misschien de laatste klant voor ze naar huis gaat. Ze heeft ervaring, ze zit al twintig jaar in het vak, maar ze ziet hem niet als een bedreiging. Misschien heeft ze gedronken, of misschien zag hij er netjes uit. Bovendien is ze niet gewend aan straatwerk en zal ze er geen zesde zintuig voor hebben gehad.'

Ze was te zeer gewend aan het luxeleventje, dacht Eve, aan de seksuele perversiteiten van rijke en discrete klanten. In Chinatown terecht komen was voor haar waarschijnlijk zoiets als op Venus belanden.

'Ze staat met haar rug tegen de muur.' Eve kon zich heel goed voorstellen hoe het was gegaan. Het donkere stekeltjeshaar met het zilveren waasje en het rode kom-maar-op-grote-jongen-topje. 'En zij denkt aan het geld dat ze nodig heeft om de huur te betalen, of ze hoopt dat hij opschiet omdat haar voeten pijn doen. Jezus, wat zullen haar voeten pijn hebben gedaan in die schoenen. Ze is moe, maar ze werkt nog één klant af en dan houdt ze het voor gezien.

Ze is eigenlijk alleen maar verrast als hij haar de keel doorsnijdt. Het moet snel en efficiënt zijn gegaan. Eén snelle beweging van links naar rechts, dwars over haar halsslagader. Het bloed spuit als

een fontein omhoog. Haar lichaam is al dood voor haar hersenen het registreren. Maar hiermee begint het voor hem pas.'

Ze draaide zich om en bekeek de kaptafel. Goedkope sieraden en dure lippenstift. Imitaties van dure parfums om je eraan te herinneren dat je ooit een bad hebt kunnen nemen in dat spul en dat je dat verdomme ooit weer zult gaan doen.

'Hij legt haar neer, in de juiste positie, en dan snijdt hij het vrouwelijke uit haar. Hij moet ergens een zak hebben gehad om datgene in te stoppen wat hij van haar heeft weggehaald. Hij maakt zijn handen schoon.'

Ze zag hem ook. Een donkere gedaante die op zijn hurken in het smerige steegje zat. Zijn handen zaten onder het bloed toen hij zichzelf een beetje toonbaar maakte.

'Ik durf te wedden dat hij zijn gereedschap ook heeft schoongemaakt, maar hij heeft in ieder geval zijn handen schoongeveegd. Hij pakt het briefje dat hij heeft geschreven en zet het netjes op haar borsten. Hij moest een schoon hemd of een jasje aantrekken. In ieder geval iets, vanwege het bloed. En dan?'

Peabody knipperde met haar ogen. 'Uh, hij vindt dat hij het goed heeft gedaan en loopt weg. Hij gaat naar huis.'

'Hoe dan?'

'Uh, te voet als hij niet te ver weg woont.' Ze haalde diep adem en probeerde in gedachten het steegje te verlaten en de gedachtegang van haar inspecteur te volgen. En die van de moordenaar. 'Hij heeft het gevoel dat hij de hele wereld aan kan, dus hij is niet bang dat hij wordt overvallen. Als hij niet in de buurt woont, heeft hij waarschijnlijk zijn eigen vervoer. Want zelfs als hij zich heeft omgekleed of er iets overheen heeft aangetrokken, zit er te veel bloed op hem en dat ruik je ook. Het zou dom en gevaarlijk zijn om een taxi of de metro te nemen.'

'Goed zo. We zullen checken of de taxibedrijven rond dat tijdstip iemand hebben opgepikt, maar ik denk niet dat we iets gaan vinden. Laten we de woning maar verzegelen en een buurtonderzoek gaan doen.'

Zoals je in een dergelijke buurt kon verwachten wisten de burens niets en hadden ze niets gehoord of gezien. De huisbaas werkte vanuit een kantoortje in Chinatown, tussen een supermarkt waar eendenvoeten in de aanbieding waren en een alternatieve geneesclub die je gezondheid en een spirituele balans beloofde, met geldteruggarantie.

Eve zag meteen wat voor soort man Piers Chan was, met zijn forse armen in hemdsmouwen en het potloodsnorretje boven dunne lippen. Het eenvoudige kantoortje en de diamanten ring aan zijn pink.

Hij was van gemengd ras, met genoeg Aziatisch bloed om zich in het zakendistrict van Chinatown te kunnen vestigen, maar ze vermoedde dat zijn laatste voorvader die Peking had gezien in de kracht van zijn leven was geweest tijdens de Bokseropstand.

En ze vermoedde bovendien dat Chan met zijn gezin in een deftige buitenwijk in New Jersey woonde terwijl hij in de Lower East Side huisjesmelker speelde.

‘Wooton, Wooton.’ Terwijl twee zwijgende administratieve krachten achter in het kantoor bezig waren, bladerde Chan door zijn huurdersboek. ‘Ja, ze heeft een luxe eenpersoons in Doyers.’

‘Luxe?’ herhaalde Eve. ‘Wat is er dan luxe aan?’

‘Het heeft een keukengedeelte met een ingebouwd koelkastje en een AutoChef. Dat is allemaal bij de huur inbegrepen. Ze loopt achter met de huur. Ze had een week geleden moeten betalen. Een paar dagen geleden heeft ze de gebruikelijke aanmaningstransmissie gekregen. Vandaag krijgt ze er nog eentje en volgende week volgt er automatisch een ontruimingsbevel.’

‘Dat zal niet noodzakelijk zijn, aangezien ze is verhuisd naar het stadsmortuarium. Ze is heel vroeg in de morgen vermoord.’

‘Vermoord.’ Hij vertrok zijn wenkbrauwen in een frons die Eve interpreteerde als irritatie in plaats van medelijden of ontzetting. ‘Godverdomme. Hebt u de woning verzegeld?’

Eve hield haar hoofd schuin. ‘En dat vraagt u omdat?’

‘Luister, ik heb zes gebouwen, met tweeënzeventig appartementen. Als je zo veel huurders hebt, gaan er altijd wel een paar op de een

of andere manier de pijp uit. Je hebt huurders die dood worden aangetroffen, verdachte sterfgevallen, ongelukjes en zelfterminatie.’ Hij telde ze op zijn dikke vingers af. ‘En moord.’ Daarvoor gebruikte hij zijn duim. ‘En dan komen jullie de woning verzegelen en de nabestaanden op de hoogte brengen. Voor ik met mijn ogen kan knippen is een of andere oom of zo de woning aan het uitruimen voor ik ergens aanspraak op kan maken en mijn achterstallige huur kan innen.’

Nu spreidde hij zijn vingers en hij keek Eve treurig aan. ‘Ik probeer gewoon mijn brood te verdienen.’

‘Zij ook, tot iemand besloot om haar in stukken te snijden.’

Hij blies zijn wangen bol. ‘Als je dat soort werk doet, vraag je gewoon om problemen.’

‘Weet u, ik krijg een brok in mijn keel door al deze humanitaire toestanden, dus laten we even bij de les blijven. Kende u Jacie Wooton?’

‘Ik kende haar aanvraagformulier, haar referenties en haar huurbetalingen. Ikzelf heb haar nog nooit gezien. Ik heb geen tijd om vriendjes te worden met de huurders, daarvoor heb ik er te veel.’

‘Uuh. En als iemand een huurachterstand oploopt en het ontruimingsbevel weet te omzeilen, brengt u hem dan een bezoekje om een beroep te doen op zijn eerlijke karakter?’

Hij wreef met een vingertop over zijn snor. ‘Ik houd me aan de regels. Het kost me ieder jaar een vermogen aan gerechtskosten om de klaplopers eruit te zetten, maar dat zijn standaard bedrijfskosten. Dat hoort er gewoon bij. Ik zou deze mevrouw Wooton niet eens herkennen als ze hier binnen kwam lopen om me een aftrekbeurt te geven. En gisteravond was ik thuis, in Bloomfield, met mijn vrouw en kinderen. Vanmorgen was ik er ook, voor het ontbijt, en ik ben met de trein van kwart over zeven naar de stad gereisd, zoals ik iedere dag doe. Als u meer informatie nodig hebt, moet u met mijn advocaten gaan praten.’

‘Een griezel,’ verkondigde Peabody toen ze buiten stonden.

‘Jazeker, en ik durf te wedden dat hij een deel van zijn huur in

natura laat betalen. Seksuele handelingen, kleine tasjes met partydrugs, gestolen goederen. Als het ons alleen maar om gerechtigheid ging en we tijd in overvloed hadden, zouden we hem de duim-schroeven kunnen aandraaien.’ Ze hield haar hoofd schuin en bekeek het assortiment met naakte, opgehangen vogels, die zo mager waren dat hun dood een opluchting voor hen moest zijn geweest, en de merkwaardige stapeltjes met geschubde voeten die te koop waren.

‘Hoe moet je voeten eten?’ vroeg Eve zich af. ‘Begin je bij de tenen en werk je je dan naar boven toe of begin je bij de enkel en werk je je naar beneden? Hebben eenden wel enkels?’

‘Dat is iets waarover ik vele slapeloze nachten heb liggen piekeren.’

Eve keek haar even koeltjes aan, maar ze was blij om te zien dat haar assistente weer zichzelf was. ‘Ze doen een deel van het slachten gewoon hier, toch? Ze snijden de koopwaar in de keukens in plakjes. Scherpe messen, een hele hoop bloed en een soort praktijkkennis op anatomiegebied.’

‘Het is vast een stuk eenvoudiger om een kip in stukken te hakken dan een mens.’

‘Ik weet het niet.’ Eve zette peinzend haar handen in haar zij. ‘Technisch gezien vast wel. Het is een grotere massa, het duurt langer en je moet misschien iets meer in je mars hebben dan een doorsnee kippenplukker. Maar als je die massa niet als iets menselijks ziet, is er niet zo veel verschil. Misschien oefen je op dieren om er een beetje gevoel voor te krijgen. Of misschien ben je wel een dokter, of een dierenarts die door het lint is gegaan. Maar hij moet hebben geweten waar hij mee bezig was. Een slager, een arts, een getalenteerde amateur, maar wel iemand die zijn techniek heeft geperfectioneerd zodat hij een eerbetoon kon brengen aan zijn held.’

‘Zijn held?’

‘Jack,’ zei Eve, toen ze zich omdraaide om terug te lopen naar haar voertuig. ‘Jack the Ripper.’

‘Jack the Ripper?’ Peabody’s mond viel open en ze rende achter haar aan. ‘Bedoel je die uit Londen, uit de jaren... geen idee wanneer?’

‘Eind negentiende eeuw. Whitechapel. Dat was in het Victori-
aanse tijdperk een arme stadswijk waar veel prostituées kwamen.
Hij heeft in een jaar tijd vijf tot acht vrouwen vermoord, misschien
nog meer, allemaal binnen een straal van anderhalve kilometer.’

Ze ging achter het stuur zitten, wierp een blik op Peabody en zag
dat die haar verbijsterd aanstaarde. ‘Wat?’ vroeg Eve. ‘Is het zo raar
als ik iets weet?’

‘Nee, chef. Je weet verschrikkelijk veel, maar geschiedenis is
doorgaans niet je sterkste punt.’

Maar moord wel, dacht Eve toen ze wegreed. En dat was altijd
al zo geweest. ‘Toen andere kleine meisjes verhaaltjes over pluizige
en nog niet geslachte kuikentjes lazen, las ik verhalen over Jack en
diverse andere seriemoordenaars.’

‘Las jij verhalen over... dat soort dingen toen je nog jong was?’

‘Ja. Nou en?’

‘Tja...’ Ze wist niet goed hoe ze het moest verwoorden. Ze was
zich ervan bewust dat Eve in pleeginstellingen was opgevoed, in
pleeggezinnen en kindertehuizen. ‘Hield niemand van de volwas-
senen die de leiding hadden in de gaten waar je je mee bezig hield?
Wat ik bedoel, is dat mijn ouders het weliswaar heel erg belangrijk
vonden om ons niet te beperken in onze keuzes, maar zoiets zou-
den ze ons hebben verboden toen we nog jong waren. Je weet wel, de
vormende jaren en zo, nachtmerries, emotionele schade.’

Een hele tijd voor ze haar eerste woordjes had leren lezen was ze
al beschadigd geweest. Op alle mogelijke manieren. En wat nacht-
merries betrof: voor zover Eve zich kon herinneren had ze die altijd
al gehad.

‘Als ik op internet zocht naar gegevens over de Ripper of John
Wayne Gacy was ik bezig en deed ik geen foute dingen. Dat waren
de meest belangrijke criteria.’

‘Oké. Dus je hebt altijd al geweten dat je een agent wilde worden.’

Ze had geweten dat ze iets anders wilde worden dan een slacht-
offer en daarna had ze geweten dat ze het voor de slachtoffers wilde
opnemen. Voor haar betekende dat politieagent worden. ‘Min of

meer. De Ripper heeft briefjes naar de politie gestuurd, maar wel pas na een tijdje. Hij is er niet meteen mee begonnen, zoals onze verdachte. Maar deze wil dat we vanaf het begin weten waar hij mee bezig is. Hij wil een spelletje spelen.’

‘Hij wil jou,’ zei Peabody en ze kreeg een instemmend knikje.

‘Ik ben net klaar met een zaak die veel publiciteit heeft gekregen. Een heleboel zendtijd. En de Zuiverheidszaak aan het begin van de zomer was ook een belangrijke zaak. Hij heeft ernaar zitten kijken en nu wil hij zelf in de spotlight staan. Jack heeft destijds volop in de spotlights gestaan.’

‘Hij wil dat jij hierbij betrokken bent en hij wil dat de pers op hem gefocust is. Dat de stad door hem gefascineerd is.’

‘Dat is wat ik ervan denk.’

‘Dus hij gaat in dezelfde wijk op jacht naar andere sekswerkers.’

‘Dat zou in het profiel passen.’ Eve zweeg even. ‘En dat is wat hij ons wil laten denken.’

Haar volgende bezoekje was aan Jacies therapeute. Ze werkte in een van de drie kantoorjes in een gebouw in het zuidelijke deel van de East Village. Op haar grote bureau dat vol lag met paperassen stond een schaal met kleurige zuurtjes. Zij zat erachter, in een grijs mantelpakje dat haar iets statigs gaf.

Eve schatte haar achter in de vijftig. Haar gezicht was vriendelijk, maar haar bruine ogen zagen er gewiekst uit.

‘Tressa Palank.’ Ze stond op om Eve een stevige handdruk te geven en bood haar een stoel aan. ‘Ik neem aan dat het om een van mijn cliënten gaat. Ik heb tien minuten voor mijn volgende sessie. Wat kan ik voor u doen?’

‘Vertel me eens over Jacie Wooton.’

‘Jacie?’ Tressa’s wenkbrauwen gingen omhoog en ze glimlachte flauwtjes, maar er verscheen een angstige blik in haar ogen. ‘Die zal heus geen problemen veroorzaken. Ze houdt zich keurig aan de regels, want ze is vastbesloten om haar toplevelvergunning terug te krijgen.’

‘Jacie Wooton is heel vroeg in de morgen vermoord.’

Tressa sloot haar ogen en een aantal seconden ademde ze alleen maar in en uit. ‘Ik wist gewoon dat het er eentje van mij zou zijn.’ Ze opende haar ogen weer en keek Eve aan. ‘Ik wist het al toen ik het nieuwsbericht hoorde over de moord in Chinatown. Een akeelig voor gevoel, als u begrijpt wat ik bedoel. Jacie.’ Ze legde haar in elkaar gevouwen handen op het bureau en keek ernaar. ‘Wat is er gebeurd?’

‘Ik mag u nog geen details geven. Ik kan u alleen vertellen dat ze is neergestoken.’

‘Verminkt. Volgens het nieuwsbericht is er vroeg in de morgen een vrouwelijke legale sekswerker verminkt.’

Een van de agenten, dacht Eve, en als ze de bron van het lek had gevonden, zwaaide er wat. ‘Op dit moment kan ik u niets meer vertellen. We zitten nog in de beginfase van het onderzoek.’

‘Ik weet hoe het werkt. Ik ben vijf jaar bij de politie geweest.’

‘Bent u politieagent geweest?’

‘Vijf jaar, hoofdzakelijk zedendelicten. Daarna ben ik therapeute geworden. Ik hield niet van straatwerk en van de dingen die ik daar zag gebeuren. Hier kan ik iets doen om te helpen zonder daar elke dag mee geconfronteerd te worden. Het is zeker niet gemakkelijk, maar dit is waar ik goed in ben. Ik zal u alles vertellen wat ik weet. Hopelijk helpt het.’

‘Ze heeft onlangs met u gesproken, over haar upgrade.’

‘Afgewezen. Ze is... ze was nog een jaar op proef. Na haar arrestaties en haar verslaving is dat verplicht. Het afkicken verliep goed, maar ik vermoed dat ze een vervanging heeft gevonden voor de Push waaraan ze verslaafd was.’

‘Wodka. Er stonden twee flessen in haar woning.’

‘Tja. Het is niet verboden, maar het is wel een overtreding van de voorwaarden voor haar upgrade. Maar dat doet er nu niet meer toe.’

Tessa wreef met haar handen over haar ogen en ze zuchtte even. ‘Dat doet er nu niet meer toe,’ herhaalde ze. ‘Ze dacht aan niets anders dan weer teruggaan naar Noord. Ze vond het vreselijk om